

שיר פאטריוטי

יבגן, קים הצרף לבטא תמיד הפל.
להשלים צד-פסיק-ומתג צריכת הפרוטוקול
הנכתב, בחקר-ישע, על גזעות נעות של חול.

יבגן, תמיד יש טעם לצעות, לגרם, לקבצ
את אשר יקרה להקא: בשקידה לחתם, לזרע
אף אם מלח הוא הזרע, לא לזרם, כי אם לנבצ.

השמוצה אינה קובצת, פז יותר ממגע אבר
רק המנות, טוב לרצת אף לחיות על פי בור-קבר.
בדרךם של אבותינו, כרי-צעת: אנשי-צבר.

הטו שקם: החשוב בין מצשי-הפרק
הוא תמיד אותו המעש המפסיק את המשחק.
בוא, נהיה מסקחים: פן נקנה חתול בשק.

בל נכוז לתשוקותינו, צטר מעש, במנתק.
כטבעת הגולשת מכיסו של איש רנק.
בוא נשוב לאיתגנו: מתחדש המאבק.

הבאלאדה של ברוטוס. איש חלש

ברוטוס היה נשוי. אין כל ספק
שאשת ברוטוס ומקה — היא נק רסק.
מוחה שנזן היה מלהב שלד —
הגבר החולם שמש לה יד פועלת.

קיסר-אבא קרא. ורע לו בקרב. כי מת.
במסרסות שעות הדם שיש בהן אמת.
ברוטוס אמללו הוא התחרט והתלבט
עד כי משקל אשה כבד היה משאת.

חושבני שהגיע חדריו
סניו — דסר: פלו מגליד קסצע חס.
פגיון הרצח שהשליף בשמי ידיו
דבק בגוף סמסת לגליקה: לא גאלם.

ובהגיע אל ספתן הפית. וע
הצל בחדר. בפנות: אחז בה ברוטוס הגואל
ואת גוסה — שריון מול עלסת-מצע —
דשה לזר לכבש סניו ולללל.

והיא לספה ראשו ביד רכה. דקה.
אצבעותיה נעו על גוסו.
כמו שזר בסייה טעם הנקמה
וקלסיד בירבייה אש סבלו.

היא גאנסה. בעצב קל וחרושי
— כל כך קשה הבן גברים. אחותו —
לקיסר-אבא הוא היה גליל-קלף קריא:
אף קיסר לא אנה לקרא בין השורות.

מוחה שנזן היה מלהב חד
אף היא ילדה לו ולד-שנאה רוטט
ונקמתה גפצה בחרס-כד —
אדם שכיר. רק ים-ורעו על הצתיד שולט.

כן. ברוטוס מת: כמות עקבר ורש.
אף קיסר מת: גוסו. נקוב. שרש
סרכד של אש ותהלה לתלמידיו.
גם ברוטוס מת.

ואחריו אבדו בניו.